Tuop´on Aimo Ailusluoma
astuu kiimassaan kihisten
polanteita pitkin, poikin,
syrjäisiä puistoteitä
hämärän jo langettua,
pisartuessa pimeän.

Neito norja notkeasti
astelee polanteen pieltä,
hyräilee hyväiset laulut
tullessaan lavalta Lantan.

Lavalla musiikki raikui,
kun haitari haikeasti
soljui soiton aallokoilla,
viulu jousin jollotteli,
rumpupatteri pamisi,
ja lauloi soma solisti,
kaihoisasti kailotteli
rakkauden surut ja riemut.

Silloin kansa kaikkinensa
lankkuja kovin kopisti,
tarkkaan tutki kestävyyden
lavan allansa olevan,
taipui tangoon lattialla,
valssaten vaelsi siellä,
samosi sakeat sambat.

Hämärästä pensaikosta
kuuluu lehtien kahahdus.

kaunokainen kassapäinen
selässänsä tuntee taakan,
jaloissansa paatispainon
lailla horkan horjuttavan.

Sulloo suuhun sontakoura.
Tuntuu kurkussa kuristus.
Kajahtaa koleikkoon korven
huuto hirveä, hätäinen,
kamaluuttaan kaiuttava.

Aistillinen Ailusluoma
mätkii mättääseen sorean,
riipii vaatteet kourin kostein,

puhkottuaan puukollansa
rinnuksille ristinmerkin
tekee temppunsa katalat,
kons´ei muuten neitokainen
alistunutkaan hänelle.

Niin peto kamala iski,
inha irve huulillansa,
kiimaisena saatanana
tekoaan pakoon lujahti.

Siten neito kuoloon ensi,
linnun lailla lankaan lensi.
Aamulla tuo nähtiin vasta:
Katse kaihoi tähtilasta,
suulla kauhu tuonen kalsan,
ruumis päällä harmaan palsan.
Paljain rinnoin, haavat suulla,
veritahrat puiston puulla
siinä uinui kultatukka
vierellänsä tanssikukka.

Taasen Aimo Ailusluoma,
saatanan opissa ollut,
kiertää maita kiimaisena,
penisniekka perkeleenä
naamallaan himojen hiillos
hämärän jo langettua,
pimeän pisartuessa.